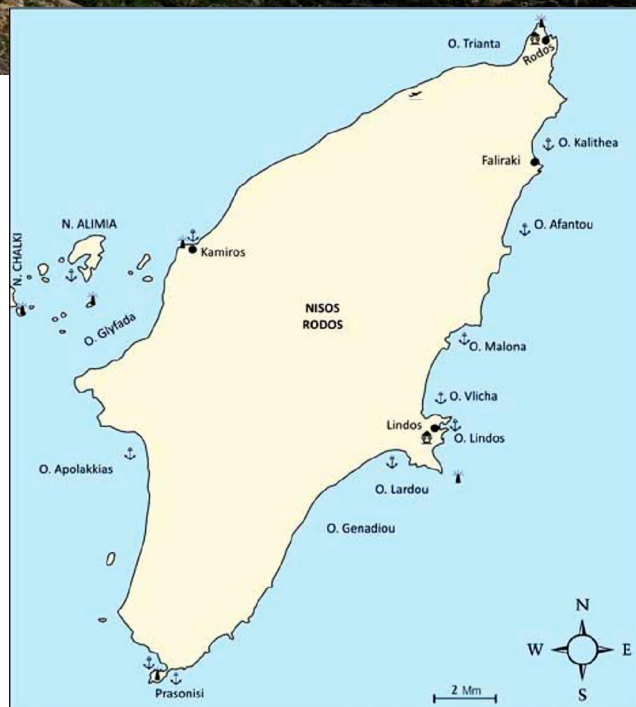

Rodos, Rhodes, Rhodos

Rodos słynie z doskonałych plaż, najbardziej znane to: Faliraki, Afantou, Kolymbia, Tsampika, Kalathos i Kiotari.

INFORMACJE OGÓLNE I PRAKTYCZNE

Rodos jest największą wyspą archipelagu, jej powierzchnia wynosi 398 km². Długość wyspy mierzona w najdłuższym kierunku wynosi 78 km, szerokość 38 km. Rodos liczy ponad 100 tys. mieszkańców, z czego połowa zamieszkuje stolicę wyspy – miasto Rodos. Wyspa jest w większości górzysta, najwyższy szczyt to Mt. Attavyros, który ma 1215 m n.p.m. Rodos leży na styku trzech kontynentów – Europy, Azji i Afryki. Owo położenie geograficzne przyczyniło się do rozwoju handlu, który kwitł tu już od czasów prehistorycznych, jak również zapewniło wyspie długotrwałe okresy świetności. To strategiczne położenie było też jednak powodem częstych inwazji oraz niekończącego się ucisku.

TROCHĘ HISTORII

Według mitologii kiedy Zeus pokonał olbrzym i ustanowił się panem Ziemi, postanowił podzielić ją pomiędzy bogów z góry Olimp. Helios, bóg Słońca, nie był obecny podczas rzucania losów i został pominięty w tym podziale. Kiedy Helios powrócił na Olimp, zaproponował Zeusowi, żeby ten dał mu pierwszy ład jaki wynurzy się z morza. Zeus przystał na to i w tej chwili z morza wyłoniła się piękna, ukwiecona wyspa Rodos. Badania geologiczne (odkrycie muszli w górzystych regionach wyspy) ujawniają, iż te starożytne wierzenia nie są dalekie od prawdy. Nazwa wyspy pochodzi od imienia córki Posejdona – nimfy Rodos. Inni utrzymują, że nazwa wyspy pochodzi od róży (greckie słowo *rodha* oznacza różę). Wyspa w czasach starożytnych zwana była również Ophioussa, Asperia, Makaria, Telchlinia oraz Atavyria. Z historycznego punktu widzenia, pierwszymi osadnikami na wyspie byli Karyjczycy, plemię przybyłe na

Rodos z Azji Mniejszej. Następnie zamieszkiwali tu Minojczycy, Achajowie i Dorowie. Z historią Rodos ściśle związana jest też historia zakonu rycerskiego św. Jana, założonego w Jerozolimie przez kupców z włoskiej Amalfi. Z biegiem lat krzyżowcy urosli w siłę i stali się poważną organizacją wojskową, będącą pod kontrolą i władzą kościoła. Kiedy Jerozolimę poddało się, rycerze przenieśli się do leżącej w północnej Palestynie – Akki, a później na Cypr. W wyniku walki o uzyskanie suwerenności terytorialnej, flota zakonu z pomocą statków genueńskich w roku 1310 opanowała Rodos. W tym też czasie rycerze zaczęli nazywać kawalerami rodyjskimi. Okres, kiedy na wyspie władzę sprawowali rycerze, był najświetniejszym okresem w jej historii. Krzyżowcy pozostawili po sobie warowne mury, bramy, kościoły, zajazdy i pałace. Panowali na wyspie 213 lat, do czasu, kiedy ostatni z wielkich mistrzów, Villiers de l'Isle Adam, został zmuszony do przekazania jej Sulejmanowi Wspaniałemu, a zakon przeniósł się na Malte i od tego czasu zwany był zakonem maltańskim. Innym, nierozdzielnie kojarzącym się z wyspą elementem jest Kolos Rodyjski. Jego historia sięga czasów oblężenia, jakiego dokonał Demetriusz Poliorketes, następca Aleksandra Wielkiego. Dochód ze sprzedaży machin wojennych, które ten pozostawił za sobą podczas odwrotu, rodyjscy postanowili przeznaczyć na budowę tryumfalnego posągu ich ulubionego boga – Heliosa, wyrażając w ten sposób swą dumę z odniesionego zwycięstwa. Kolos uznany został za jeden z siedmiu cudów świata i jednocześnie arcydzieło sztuki i budownictwa, ale dziś brakuje wiarygodnych informacji o jego wyglądzie i miejscu powstania. Zapiski, jakie znaleziono niedawno w pałacu Wielkich Mistrzów sugerują, iż mógł mieć 31 m wysokości. Posąg został zniszczony przez trzęsienie ziemi jakie nawiedziło Rodos w 226 roku p.n.e.